

Nr 34

Av herr Källqvist, om utredning rörande utbildningsfrågor inom teaterns, filmens, radions och televisionens områden.

(Lika lydande med motion nr 66 i Andra kammaren)

Sedan några år tillbaka pågår en diskussion rörande vissa av teaterns, televisionens, ljudradions och filmens utbildningsproblem. I provinsteaterutredningens senast avgivna betänkande har denna diskussion uppmärksamats i vad avser teaterområdet. I den särskilda utredning som tillsatts för att minska vådorna av ett befarat humanistöverskott lär likaledes vissa sidor av den här aktuella problematiken ha kommit att beröras, men varken provinsteaterutredningen eller sistnämnda utredning har direktiv som gör en systematisk genomgång av hithörande problematik naturlig.

Den diskussion som på detta område förts skulle kunna sammanfattas på följande sätt. Genom nya massmedia har delvis nya konstarter uppstått, som ställer alldeles nya och speciella krav på sina utövare. I fråga om både den forskande och den skapande verksamheten i anslutning till massmedia synes åtgärder från det allmännas sida vara påkallade. Utbildning av regissörer och andra tekniskt och konstnärligt verksamma personer för både film, television och radio är hittills försummad, med undantag för den interna utbildning som bedrivs inom Sveriges Radio och några andra institutioner. Beträffande forskningen kring dessa områden har den i undantagsfall kunnat inrymmas i sådana akademiska ämnen som psykologi, sociologi, teaterhistoria etc., men något mera energiskt och institutionellt bedrivet forskningsprogram har på dessa områden icke kunnat åvägabringas.

Det torde knappast vara någon tvekan om att den berörda diskussionen pekar på en brist i vårt lands utbildningsförhållanden. Både i Amerika och i flera europeiska länder finns mycket omfattande forsknings- och utbildningsmöjligheter på det förevarande området. Det synes angeläget att en utredning i syfte att även för Sveriges del snarast möjligt lösa hithörande problem kommer till stånd.

Även teaterutbildningen förtjänar att beaktas i sammanhanget. Såsom bl. a. framgår av provinsteaterutredningens nyssnämnda betänkande är teaterns utbildningsproblem i varje fall delvis en fråga om skådespelarutbildningen och fortbildningen av skådespelare. Men även på detta område saknas i stort sett en utbildningsgång för andra teaterns konstnärliga medarbetare än skådespelare. Också de möjligheter svenska författare har att ta del av praktiskt teaterarbete och därigenom få ökade möjligheter att

skriva för teater är begränsade. Eventuellt kan dessa teaterns problem bedömas i sammanhang med de ovan nämnda forsknings- och utbildningsbehoven när det gäller massmedia. I vart fall bör icke vid en utredning av hithörande frågor en sådan möjlighet från början avvisas.

Med hänvisning till det sagda hemställer jag,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t begär en utredning rörande här berörda utbildningsfrågor inom teaterns, filmens, radions och televisionens områden.

Stockholm den 16 januari 1962

Eric Källqvist

1962

1962